

Dominic Utton

CHIPURILE RĂULUI

Demascarea
celor mai înfricoșători
criminali în serie din lume

Traducere: Magda Dumitru

NICULESCU

CUPRINS

INTRODUCERE	7
PARTEA ÎNTÂI: MORMINTE IMPROVIZATE.....	11
Anthony Sowell	13
John Wayne Gacy	29
Dennis Nilsen	46
Fred și Rose West	61
John Bunting, Robert Wagner și James Vlassakis.....	77
Ian Brady și Myra Hindley	91
PARTEA A DOUA: OBSESII CARNALE.....	107
Larry Eyler	109
Criminalul din Statul de Aur:	
Joseph James DeAngelo Jr.....	123
Samuel Little.....	141
Aileen Wuornos	152
Gary Ridgway.....	166
Ted Bundy	179
Steven Wright	195
Robert Hansen.....	207

PARTEA A TREIA: CRIME DE PLĂCERE.....	219
Reta Mays	221
Paul John Knowles.....	231
Joanna Christine Dennehy.....	242
Ivan Milat.....	252
David și Catherine Birnie	263
Harold Shipman.....	274
MULȚUMIRI.....	285
BIBLIOGRAFIE	287

INTRODUCERE

Criminalii în serie sunt cele mai rele exemplare ale umanității, femei și bărbați mânați de nevoia de a ucide și a ucide din nou. Sunt acei monștri care ne pândesc de undeva de aproape, ducând adesea un trai aparent respectabil, în timp ce la adăpostul întunericului sau al anonimatului dau frâu liber celor mai îngrozitoare dorințe care-i încearcă.

Unii acționează ani întregi la rând, sau chiar decenii, ivindu-se din umbră ca niște arătări, înainte de a dispărea din nou; alții se lasă în voia furiei lor criminale de-a lungul a numai câteva săptămâni frenetice și sângeroase. Unii își planifică meticulos atacurile, alegându-și cu multă grijă victimele și pândindu-le; alții sunt niște oportuniști, lovind când și unde simt nevoia să o facă.

Unii ascund cu precauție cadavrele victimelor în morminte improvizate; alții aruncă trupurile celor uciși ca pe niște saci cu gunoi. Unii acționează mai încet, prelungind cât de mult posibil agonia acelor pe care îi atacă, în timp ce alții își măcelăresc victimele într-o explozie de violență sălbatică și furibundă.

Uniiucid din furie sau din răzbunare; alții, mânați de plăcerea sexuală bolnavă de a le provoca durere celorlalți. Unii văd crima ca pe un fel de sport; alții, ca pe o căutare a expresiei

existențiale supreme. Unii omoară pentru a se simți puternici; alții sunt conduși de motive ce rămân un mister terifiant.

Cu toții însă s-au născut din plămada din care sunt făcute coșmarurile.

Definiția oficială dată de FBI unui „criminal în serie” este o persoană care ucide cel puțin de trei ori, își alege victimele dinainte, fără ca acestea să știe și fără să se cunoască între ele, și apoi lasă să treacă o anumită perioadă între omoruri.

Explicația este extrem de cuprinzătoare. De la Joanna Dennehy, britanica care în 2013, în cursul a cincisprezece zile de coșmar, a omorât prin înjunghiere trei bărbați – și a încercat să lichideze alți doi –, până la Samuel Little, cel mai periculos ucigaș în serie din America, care pe durata a 35 de ani a sugrumat 93 de femei, înainte ca în 2005 să fie arestat. De la Ivan Milat, care a răpit, a torturat și a măcelărit, într-o zonă rurală din Australia, niște excursioniști adolescenți, până la doctorul Harold Shipman, medicul de familie modest care a administrat cu sânge rece niște doze fatale de analgezice unui număr de cel puțin 218 pacienți în vârstă din comitatul Yorkshire și din Manchester. De la Dennis Nilsen, care își tranșa victimele și apoi le arunca rămășițele la toaletă, până la Ted Bundy, care a păstrat în apartamentul său, ca pe niște trofee, craniile celor pe care i-a ucis. De la Paul John Knowles, supranumit „Ucigașul Casanova”, care a omorât între 18 și 35 de persoane într-o dezlănțuire de furie ce a durat patru luni și care s-a desfășurat de-a lungul a șapte state americane, până la Robert Hansen, care își elibera victimele în sălbăticia din Alaska și le vâna ca pe niște animale. Toți sunt ucigași în serie, fiind însă diferiți unii de alții.

În anumite cazuri, a fost nevoie de câteva decenii până ca tehnicile polițienești și tehnologia criminalistică să avanseze suficient de mult încât povestea victimelor să poată fi descifrată.

Unii ucigași, odată prinși, au profitat bucuroși de ocazia de a-și dezvălui metodele folosite, fie dintr-o dorință nesăbuită de a-și ușura conștiința, fie dintr-un pervers sentiment de mândrie față de propria depravare. Alte cazuri rămân chiar și în ziua de azi un mister tragic.

În această carte vom examina acțiunile violente și sângeroase a 20 dintre cei mai înfricoșători criminali în serie de la sfârșitul secolului XX și începutul secolului XXI și – în afara descifrării motivelor pe care le-au avut, a mijloacelor și a metodelor folosite – vom încerca să înțelegem pasiunile bolnave care le-au alimentat setea de moarte.

Unele dintre aceste povestiri s-ar putea să vă fie cunoscute, altele nu. Anumite nume au devenit celebre peste tot în lume, fiind subiectul unor documentare de succes de pe Netflix și al unor drame produse de BBC; altele sunt mai puțin știute, dar nu și mai puțin înfricoșătoare.

Acestea sunt chipurile răului. Atenție, să nu vă provoace coșmaruri!

TED BUNDY

(SUA, 1974-1978, 30-100 DE VICTIME)

În primele ore ale zilei de 1 februarie 1974, Lynda Ann Healy, o studentă în vârstă de 21 de ani de la Universitatea (Statului) Washington din Seattle, s-a trezit tresărind. În apartamentul ei aflat la subsol intrase cineva. Abia a avut timp să zărească silueta învăluită în umbre care era deja lângă patul ei, înainte ca omul să o lovească în cap cu ceva dur și greu, făcând-o astfel să-și piardă cunoștința.

A doua zi, când părinții fetei au venit acasă la ea să o ia la cină, au găsit cearșafurile și fața de pernă de pe patul acesteia pline de sânge. Timp de un an, nu s-a știut nimic de Lynda Ann, până în momentul când o parte a craniului ei decapitat a fost descoperită în zona Muntelui Taylor, în pădurile aflate la o distanță de o oră de mers cu mașina spre est de oraș.

O lună mai târziu, pe 12 martie, Donna Gail Manson, în vârstă de nouăsprezece ani, care studia la Colegiul de Stat Evergreen, aflat în apropiere, a părăsit clădirea căminului pentru

a merge la un concert de jazz. După aceea nu a mai fost văzută niciodată.

Pe 17 aprilie, Susan Rancourt, care avea optsprezece ani, a dispărut în timp ce se întorcea la căminul în care locuia și care aparținea Colegiului de Stat Central Washington. Nu s-au găsit urme de luptă și niciun indiciu care să lămurească ce i s-a întâmplat, până când unsprezece luni mai târziu craniul ei a fost descoperit îngropat lângă cel al Lyndei Ann Healy, în regiunea Muntelui Taylor.

Trei săptămâni după aceea, Roberta Parks, în vârstă de 22 de ani, a fost văzută pentru ultima oară părăsind camera ei din căminul Universității de Stat din Oregon, aflat la 420 de kilometri sud de Seattle, și îndreptându-se spre o cafenea unde urma să se întâlnească cu prietenii săi. A dispărut în plină zi; o parte din maxilarul ei a fost găsit, de asemenea, în zona Muntelui Taylor, în luna martie a anului următor.

Pe 1 iunie, Brenda Carol Ball, de 22 de ani, a fost văzută ultima dată în parcare a unui bar aflat în apropierea Aeroportului Seattle-Tacoma. Zece zile mai târziu, studenta în vârstă de optsprezece ani de la Universitatea (Statului) Washington, Georgann Hawkins, a părăsit după miezul nopții căminul unde locuia iubitul ei, îndreptându-se către clădirea organizației de studenți în care stătea tânăra. Undeva, pe drumul acela scurt, a dispărut fără urmă și ea.

Așadar, în cinci luni, șase tinere se făcuseră nevăzute; cu excepția Lyndei Ann Healy, toate păreau să fi intrat în pământ, neexistând niciun indiciu în legătură cu ce li se întâmplase. Nu se cunoștea ce pățiseră. Tot ce aveau în comun aceste persoane dispărute îl constituia faptul că erau niște tinere studente albe, care învățau la un colegiu; de asemenea, păreau foarte atrăgătoare și, după cum a remarcat un detectiv, toate aveau părul lung, cu o cărare pe mijloc.

În timp ce panica începuse să pună stăpânire pe campusurile universitare, în disperare de cauză poliția apela la tot felul de informații care să-i ofere un indiciu cât de mic legat de locul unde s-ar putea afla studentele dispărute sau de cine le-ar fi răpit. În mijlocul avalanșei de ponturi primite, câteva s-au evidențiat în mod special.

În noaptea dispariției Susanei Rancourt și, de asemenea, cu trei seri înainte, două studente de la Colegiul de Stat Central Washington au relatat că au fost abordate de un bărbat bine făcut, cu un braț bandajat, care le-a rugat să-l ajute să care un teanc de cărți până la mașina sa, un Volkswagen Beetle de culoare maro. Individul a mai fost văzut, la momentul dispariției Brendei Carol Ball, și în parcare a Tavernei Flame de lângă aeroport. Iar pe 10 iunie 1974, cu numai câteva ore înainte ca Georgann Hawkins să nu mai fie deloc de găsit, o altă studentă a povestit că un tip cu piciorul în ghips și cu cârje i-a solicitat ajutorul, vrând să-i fie dusă servieta până la mașină – de asemenea, un Volkswagen Beetle, de culoare maro-deschis.

În afară de aceste date, poliția nu mai avea niciun alt indiciu.

*

Cu un deceniu înainte ca „Ucigașul de pe râul Green” să terorizeze prostituatele și adolescentele din Seattle și Tacoma fugite de acasă, un alt pericol pândește în statul american Washington: un bărbat care viola și măcelărea tinere fără să lase vreo urmă... Dar asemănările dintre cei doi criminali se opreau aici.

În vreme ce Gary Ridgway își alegea ca victime femei pierdute și abandonate, provenind din clasa de jos a orașului Seattle, acest ucigaș căuta fete și tinere din clasa de mijloc, dintre cele mai deștepte, mai frumoase și mai nevinovate. Și în

timp ce Ridgway se mulțumea să le ia viața altor persoane la o distanță confortabilă de casa lui, acest criminal a acționat în lungul și în latul Americii, în cel puțin cinci alte state, înainte de a fi deferit justiției.

Nu „le-a omorât repede”, ca să folosim expresia lui Gary Ridgway. Victimele sale au fost lovite pentru a-și pierde cunoștința, violate în mod repetat și torturate, uneori ținute captive zile sau săptămâni la rând, înainte de a fi strangulate. După moarte, cel mai adesea acestea erau decapitate. Apoi craniile lor erau păstrate ca trofee. Cel puțin într-unul dintre cazuri, a incinerat în șemineu capul victimei, după care a extras cenușa de acolo folosind un aspirator. Înainte de propria-i execuție, se descria drept „nenorocitul cu sângele cel mai rece din câți veți întâlni vreodată”.

Nu se știe cu exactitate câte tinere a ucis Ted Bundy – și nici când a început să o facă. A recunoscut comiterea a 30 de crime, dar puțini sunt cei care cred că acesta este numărul real al victimelor sale: când agenții FBI care îl interogau au sugerat că ar fi responsabil pentru 36 de omucideri, el ar fi răspuns: „Adău-gați încă o cifră și veți obține numărul corect.”

Să fi omorât Ted Bundy 136 de persoane? Ori poate 360? Sau era un fantezist, nu doar un maniac, și nu ucisese „decât” 30 de femei? Oricare ar fi adevărul, acest personaj rămâne unul dintre cei mai fascinanți și mai înfiorători ucigași în serie care au trăit vreodată.

De-a lungul celor cinci ani (știuți) de crime, a devenit tot mai versat, plănuiuându-și cu meticulozitate acțiunile și mergând în recunoaștere pentru a găsi zonele „sigure” unde să-și răpească victimele, înainte de a le duce în alte locuri pregătite dinainte pentru a le viola și a le tortura în voie, a le ucide și apoi a se descotorosi de acestea. Nu a lăsat aproape deloc dovezi care să poată fi utile în efectuarea expertizei medico-legale și s-a

folosit de propriile cunoștințe juridice și polițienești pentru a se afla mereu cu un pas înaintea investigatorilor.

De asemenea, Ted Bundy este unic printre criminalii în serie ca urmare a intensei fascinații pe care continuă să o exercite asupra societății, la aproape jumătate de secol după ce a fost prins. Înainte de acesta (și, într-o mare măsură, chiar și după el), ucigașii în serie au fost caracterizați drept niște persoane ce trăiau la limita societății, având capacități mentale și, de multe ori, fizice reduse, fiind tipul de „om negru”, ciudat, monstrul lui Frankenstein. Bundy era dimpotrivă un bărbat arătos, șarmant, inteligent, absolvent de facultate și student la Drept, membru al Partidului Republican cu ambiții politice, voluntar la Centrul de Asistență a Sinucigașilor din Seattle, director adjunct al Comisiei Consultative pentru Prevenirea Infracțiunilor din același oraș, lucrând chiar și la Departamentul de Servicii de Urgență, o agenție guvernamentală implicată în căutarea acelor femei dispărute pe care el însuși le omorâse.

Avea un talent remarcabil în a-și schimba înfățișarea, aparent după placul inimii. În pozele de profil și în fotografiile făcute după arestare pare când atrăgător, când neinteresant, când uimitor, când insipid, ca urmare a micilor schimbări de frizură, precum și a celor de atitudine.

Ted Bundy nu era doar un om ca oricare, ci și acela care aspirai să devii și tu sau chiar bărbatul cu care ai fi fost fericit să-ți măriți fiica, un gând cât se poate de înspăimântător. În perioada în care a ucis și a mutilat zeci de persoane, a și avut relații romantice sănătoase cu câteva femei, printre care una cu care chiar s-a însurat în timp ce era judecat pentru crimă.

În 1864, poetul francez Charles Baudelaire scria: „Cea mai mare viclenie a diavolului a fost să convingă lumea că nu există.” Iar pentru Ted Bundy, maxima aceasta a avut o valoare profetică teribilă.

Theodore Robert Bundy s-a născut pe 24 noiembrie 1946. Nu și-a cunoscut niciodată tatăl – nu este clar nici măcar cât de bine a făcut-o mama sa, Eleanor Cowell, care la momentul nașterii fiului ei abia împlinise optsprezece ani. Băiatul a fost crescut în Philadelphia de bunicii materni, în timp ce Eleanor trecea drept sora lui mai mare. După care familia s-a mutat la Tacoma, în statul Washington, unde Eleanor s-a căsătorit cu John Bundy. Cei doi soți au avut patru copii împreună, iar John l-a adoptat formal pe Ted, tratându-l ca pe propriul fiu.

Relatările despre copilăria lui Bundy diferă în funcție de versiunea pe care alegi să o crezi, spusă mai târziu de el psihologilor și detectivilor. A fost fie un elev singuratic, fie unul popular, fie un agresor, fie un tip extrem de timid. Indiscutabil este faptul că în adolescență a căpătat o fascinație tot mai mare față de sex și violență. Scotocea prin tomberoane în căutarea unor reviste cu femei dezbrăcate sau a unor romane polițiste cu scene de violență sexuală. A devenit voaior, așteptând ascuns prin diverse locuri de unde să le poată zări nestingherit, prin ferestrele deschise, pe vecinele sale care se dezbrăcau.

Potrivit spuselor unei persoane ce trăia în Tacoma, tânărul Bundy a căpătat și o latură sadică, prinzând pisici maidaneze, pe care le îmbiba cu gaz pentru brichete, ca apoi să le incendieze, dar și ducând în pădure copii de vârste mai mici pentru a-i tortura. „Îi dezbrăca, apoi le lua hainele”, le-a povestit în 2019, unor reporteri TV, vecina sa din copilărie, Sandi Holt. „Le auzai țipetele de la câteva străzi distanță.”

Când Bundy avea paisprezece ani, un copil mai mic – Anne Marie Burr, de opt ani – a dispărut din casa în care locuia, aflată undeva pe ruta pe care Ted o parcurgea de obicei distribuind

ziare. Fetița s-a pierdut fără urmă pe 31 august 1961, iar trupul ei nu a mai fost găsit niciodată. În stilul criptic care îi era specific, Bundy a negat că ar fi avut ceva de-a face cu dispariția copilei, pretinzând în același timp că „a urmărit-o, a strangulat-o și a agresat-o sexual pe prima [sa] victimă, o fetiță de opt ani”.

După ce a absolvit liceul, Bundy s-a înscris la Universitatea Washington pentru a studia chineza. Acolo a devenit voluntar pentru Partidul Republican, înainte de a câștiga o bursă la Universitatea Stanford. Apoi s-a reînscris la Universitatea Washington, la Facultatea de Psihologie (pe care a absolvit-o în 1972). Ulterior a început să studieze la Facultatea de Drept a Universității din Seattle.

În paralel cu cariera sa academică reușită, ducea și o viață amoroasă sănătoasă: între 20 și 30 de ani, Bundy a cunoscut mai multe femei, iar cu câteva a avut chiar relații romantice serioase. Una dintre ele a fost Diane Edwards, absolventă a Universității Washington, cunoscută pentru părul său lung, pe care îl purta cu cărare pe mijloc. Mai târziu, el a descris-o ca fiind „singura femeie pe care am iubit-o vreodată” – dar în ianuarie 1974 a pus capăt brusc relației lor, deși cei doi discutaseră despre o eventuală căsătorie.

La câteva săptămâni după despărțirea lor, din Washington și Oregon au început să dispară tot mai multe studente.

Pe 14 iulie, la cinci săptămâni după uciderea lui Georgann Hawkins, Ted Bundy a omorât din nou. Patru martore diferite au povestit că au fost abordate la Lake Sammamish State Park, o stațiune cunoscută pentru sporturile de apă, aflată la est de Seattle, de un bărbat îmbrăcat în echipament de tenis. Avea brațul imobilizat, s-a prezentat drept „Ted” și le-a cerut ajutorul vrând să descarce din Volkswagenul său Beetle o barcă cu pânze. Trei dintre tinere au refuzat să facă acest lucru, iar a

patra a fugit imediat atunci când a văzut că de fapt nu există nicio ambarcațiune.

Janice Ann Ott, care avea 23 de ani, nici nu a refuzat, nici nu a fugit, ci l-a însoțit pe Bundy până la mașină. Acesta a lăsat-o fără cunoștință, a urcat-o pe scaunul pasagerului și a dus-o la aproape patru kilometri distanță spre est, într-o pădure, pe un drum forestier izolat, unde a legat-o, i-a pus un căluș în gură și a violat-o cu brutalitate.

Patru ore mai târziu, s-a întors în zona lacului și a repetat trucul cu barca, de data aceasta ademenind-o la mașina lui pe Denise Marie Naslund, o studentă în vârstă de nouăsprezece ani la Facultatea de Cibernetică, după care a lovit-o, făcând-o să-și piardă cunoștința.

Când Denise și-a revenit din leșin, era întinsă alături de Janice Ott, aflată încă în viață. Mulțumit că amândouă erau conștiente, Bundy a forțat-o pe una să privească cum el o strangula pe cealaltă. După ce au murit, a întreținut raporturi sexuale cu cadavrele fetelor, apoi le-a decapitat și le-a îngropat.

Rămășițele lor au fost găsite în septembrie, împreună cu un femur și o vertebră aparținându-i unei a treia tinere, pe care Bundy a identificat-o mai târziu ca fiind Georgann Hawkins. Șase luni mai târziu, în regiunea Muntelui Taylor, la numai câțiva kilometri depărtare, în inima pădurii, au fost dezgropate craniile și fragmente de maxilar ale tinerelor Lynda Ann Healy, Susan Rancourt, Roberta Parks și Brenda Carol Ball.

Donna Gail Manson, studenta de nouăsprezece ani de la Colegiul de Stat Evergreen, care dispăruse în martie, în timp ce se îndrepta spre un concert de jazz, nu a mai fost găsită nicio-dată. Craniul ei se afla probabil printre cele pe care Bundy le-a ars în șemineu și apoi le-a aspirat.

Răpirea și uciderea lui Janice Ann Ott și ale Denisei Naslund erau cele mai temerare acțiuni de până atunci ale lui

Bundy – dar în graba sa de a găsi o nouă victimă, îi oferise poliției un indiciu valoros. O descriere a suspectului a fost făcută publică: indiciile erau brațul său imobilizat și barca inexistentă de fapt, cât și faptul că acesta conducea un Beetle și își spunea „Ted”.

Din nou telefoanele s-au încins. Printre sutele de apeluri primite au fost și unele de la doi angajați ai Departamentului de Servicii de Urgență și de la un profesor de la Universitatea Washington, care și-au exprimat îngrijorarea în legătură cu faptul că descrierea se potrivea cu cea a unui student din Seattle, pe nume Ted Bundy, ce conducea un autoturism Volkswagen.

Poliția a verificat informațiile primite, dar apoi a respins ideea. Bundy era un bărbat atrăgător, foarte îngrijit, aflat într-o relație stabilă – și pe deasupra era student la Drept și absolvent al facultății de psihologie. Lucra pentru Partidul Republican și pentru diverse agenții guvernamentale locale, fiind și voluntar la un centru pentru asistența sinucigașilor... nu se potrivea deloc profilului unui criminal în serie monstruos.

Astfel, Ted Bundy a fost exclus de pe lista suspectilor, dar investigația a continuat.

*

În august 1974, Bundy s-a mutat în Salt Lake City, acceptând un post la Facultatea de Drept a Universității din Utah. În timp ce valul de crime din jurul orașului Seattle s-a oprit abrupt, o nouă serie de omucideri s-a pornit la 1.600 de kilometri către sud-est.

Prima victimă a acestei „a doua faze” a rămas neidentificată până astăzi. Potrivit mărturiei sale ulterioare, pe 2 septembrie, Bundy a luat în mașina lui o autostopistă din statul Idaho, la

nord de statul Utah, pe care a strangulat-o; după aceea, i-a fotografiat cadavrul dezmembrat și l-a aruncat într-un râu. Exact o lună mai târziu, a răpit-o pe Nancy Wilcox, în vârstă de șaisprezece ani, în timp ce se plimba pe marginea unei șosele dintr-o suburbie a Salt Lake City. După ce a bătut-o și a legat-o, a dus-o cu mașina la apartamentul lui, unde timp de 24 de ore a supus-o unor torturi și abuzuri sexuale îndelungate, sadice și repetate, înainte de a o strangua. Ce s-a întâmplat cu cadavrul ei nu s-a aflat niciodată.

Nancy Wilcox trezise în Bundy un nou nivel de depravare: pe următoarea sa victimă, Melissa Anne Smith, în vârstă de șaptesprezece ani, care era fiica unui șef al poliției din Salt Lake City, a ținut-o în viață și în agonie în apartamentul său timp de o săptămână, după ce o răpise pe 18 octombrie. Trupul ei bătut și complet dezbrăcat, cu craniul distrus parțial de o rangă, a fost găsit în munți pe 27 octombrie.

Pe 28 noiembrie a fost descoperit un alt cadavru. Laura Ann Aime, în vârstă de șaptesprezece ani, fusese văzută ultima oară pe 31 octombrie, când pleca de la o petrecere de Halloween. Autopsia a indicat faptul că fusese ținută în viață până la 20 de zile după dispariția sa. Atât ea, cât și Smith au fost violate și sodomizate în mod repetat, iar în cele din urmă, strangulate cu ciorapi din nailon.

La momentul descoperirii cadavrului ce îi aparținea lui Aime, Bundy ucisese cea de-a treisprezecea victimă a sa confirmată. Pe 8 noiembrie, după ce a eșuat încercând să o ia cu sila, dintr-o suburbie din sudul orașului Salt Lake City, pe Carol DaRonch, o tânără în vârstă de optsprezece ani – fata reușind să sară din mașină, în timp ce răpitorul ei voia să o încătușeze –, a luat-o cu forța pe Debra Kent, o adolescentă de șaptesprezece ani, după o reprezentație teatrală de la școala ei, și a dus-o în

apartamentul lui, unde fata a rămas o zi și o noapte, înainte ca Bundy să se descotorosească de cadavrul ei. Mai târziu, când a fost întrebat cât timp a ținut-o în viață până a ucis-o, răpitorul fetei a răspuns astfel: „Ja să vedem, cam jumătate din timp.” Tot ce s-a putut recupera din cadavrul acesteia a fost o singură rotulă.

După Crăciun, Ted Bundy și-a îndreptat atenția spre partea de est a Statelor Unite.

Pe 12 ianuarie, asistenta medicală Caryn Campbell, de 23 de ani, a dispărut din apartamentul ei de vacanță din Snowmass Village, statul Colorado, aflat la aproximativ 650 de kilometri de Salt Lake City. Cadavrul ei dezbrăcat a fost descoperit 36 de zile mai târziu – fusese ucisă prin lovituri repetate la nivelul capului, iar trupul îi era acoperit de zeci de tăieturi adânci.

Pe 15 martie, Ted Bundy a revenit la modalitatea lui preferată de a-și ademeni victima în mașină: Julie Cunningham, o monitoare de schi în vârstă de 26 de ani, a fost abordată în stațiunea Vail, din Colorado, de un bărbat care arăta foarte bine, sprijinit în cârje. Făcându-i-se milă de el, l-a ajutat să-și care clăparii, dar imediat ce a ajuns la mașina lui, un Volkswagen Beetle, el a lovit-o, lăsând-o inconștientă, apoi i-a pus cătușe și a dus-o cu automobilul său într-un loc sălbatic, unde a violat-o, a bătut-o și în cele din urmă a strangulat-o. Trei săptămâni mai târziu, Denise Oliverson, în vârstă de 25 de ani, a dispărut din apropierea graniței dintre statele americane Utah și Colorado; nici corpul ei, nici cel al lui Cunningham nu au mai fost descoperite niciodată.

Luna următoare, Bundy a răpit-o pe Lynette Culver, în vârstă de doisprezece ani, de pe strada școlii unde învăța aceasta, în orașul Pocatello, statul Idaho, la 270 de kilometri nord de Salt Lake City. A dus-o într-o cameră de hotel, unde a violat-o, după care a înecat-o în cadă și i-a aruncat trupul în râul Snake;

iar pe 28 iunie, Susan Curtis, o elevă de cincisprezece ani care participa în Salt Lake City la o conferință pentru tineri, a devenit cea de-a optsprezecea victimă cunoscută a lui Bundy. Așa cum s-a întâmplat cu multe dintre cele pe care le-a ucis, și rămășițele ei au rămas de negăsit.

Timp de optsprezece luni, Ted Bundy a terorizat fete și tinere din cinci state, în cele două serii de demență criminală în timpul cărora a ucis într-un ritm de cel puțin o dată pe lună. Acum, investigatorii erau în sfârșit pe punctul de a-l prinde din urmă pe asasin.

*

Pentru a reduce numele celor aflați pe lista de suspectți, detectivii se foloseau la Washington de ceea ce la momentul acela era o descoperire de ultimă generație, și anume o bază de date: verificând din mai multe surse tot ceea ce se știa despre criminal – un bărbat în jur de 30 de ani, pe nume Ted, posesor al unui Volkswagen Beetle, cunoscut în campusurile universitare și așa mai departe –, le tot apărea un nume: Theodore Bundy.

Iar apoi, pe 16 august 1975, acesta le-a picat în plasă. Un ofițer de la Patrula autostrăzilor a oprit Volkswagenul lui Bundy când l-a văzut pe bărbat cutreierând dis-de-diminează prin suburbiile din Salt Lake City. Percheziția făcută asupra mașinii lui a scos la iveală o mască de schi, o rangă, dresuri de damă, niște frânghie, cătușe și un spărgător de gheață. Deși obiectele găsite îi trezeau suspiciuni polițistului, nu erau suficiente pentru a-l putea reține pe Bundy. Dar după ce l-a eliberat, poliția din Salt Lake City l-a pus sub supraveghere permanentă.

Bărbatul intrase în vizorul autorităților, iar el o știa prea bine – dar se credea prea deștept pentru a fi prins de organele de poliție, ridiculizându-i mai târziu pe anchetatori că, în timpul

cercetării efectuate de aceștia, nu observaseră un teanc de fotografii polaroid cu femeile omorâte de el, care l-ar fi putut trimite imediat la închisoare.

Dar Ted Bundy nu era suficient de inteligent. Peste câteva săptămâni, acesta și-a vândut Volkswagenul, iar poliția a confiscat imediat automobilul. După ce la percheziționarea acestuia s-au găsit fire de păr care le aparțineau lui Caryn Campbell și Melissei Smith, s-a organizat o confruntare cu martorii. Suspectul a fost identificat de Carol DaRonch drept bărbatul care încercase anul trecut, în luna noiembrie, să o bage cu forța în mașina lui. În octombrie, Bundy a fost arestat sub acuzația de răpire cu circumstanțe agravante, iar în iunie 1976, condamnat la cincisprezece ani de închisoare. Uciderea lui Caryn Campbell a fost adăugată la rechizitoriu câteva luni mai târziu, iar în ianuarie 1977 Bundy a fost transferat la Aspen, în statul Colorado, pentru a compărea în fața instanței.

Dar povestea acestui criminal nu se terminase încă. În iunie, în timpul unei audieri preliminare, a evadat din tribunal printr-o fereastră găsită deschisă și s-a ascuns timp de șase zile prin munți, înainte de a fi prins din nou de organele de poliție.

Transferat iarăși, de data aceasta la închisoarea din Colorado Springs, Bundy a rezistat doar șase luni în spatele gratiilor, înainte de a mai evada o dată.

Folosindu-se de același farmec personal cu care reușea să ademenească spre moarte atâtea femei tinere, și-a convins colegii deținuți, cât și pe iubita sa, Carol Boone, cu care avea o relație încă de pe vremea primei sale faze criminale – aceasta fiind convinsă de nevinovăția lui –, să-i facă rost de un plan al închisorii, o lamă de bomfaier și 500 de dolari bani gheață.

Pe 30 decembrie 1977, în timpul vacanței de Crăciun, într-o perioadă în care închisoarea era păzită doar de o mână de angajați, Ted Bundy a tăiat cu lama de bomfaier barele de oțel

aflate pe tavanul celulei sale, s-a cățărat până a ajuns în spațiul de serviciu de deasupra, s-a strecurat prin încăperile directorului închisorii, și-a schimbat hainele și a evadat din penitenciar. Până să remarce cineva că dispăruse, el se îndrepta deja spre Florida.

Dacă Ted Bundy a văzut în evadarea sa din închisoare șansa lui de a se reinventa și de a dispărea pentru totdeauna de pe radarul poliției, fie gândul acesta a fost alungat în scurtă vreme, fie impulsurile sale criminale deveniseră la acel moment mult prea puternice ca să le mai poată ține piept. Aflat la o distanță de 2.500 de kilometri de Colorado Springs, a reușit să mai reziste doar două săptămâni până a ucis din nou.

Cu puțină vreme înainte de ora trei dimineața, pe 15 ianuarie 1978, a intrat prin efracție într-un cămin de studenți din campusul Universității de Stat din Florida, unde a atacat nu mai puțin de patru tinere, într-o criză psihotică distrugătoare. Margaret Bowman, de 21 de ani, și Lisa Levy, de 20 de ani, au fost lovite cu putere, cu o bucată de lemn, în timp ce dormeau, apoi agresate sexual și strangulate cu un ciorap din nailon. Levy a fost mușcată atât de tare în timpul atacului, încât un sfârc i-a fost smuls aproape cu totul.

În timp ce tinerele își dădeau ultima suflare, el trecuse deja într-o altă încăpere, unde a început să le lovească cu putere pe Kathy Kleiner și Karen Chandler, colege de cameră, amândouă în vârstă de 21 de ani, fracturându-le maxilarele și scoțându-i dinții lui Kleiner – fetele au scăpat cu viață numai datorită aprinderii bruște a unei lumini în fața clădirii, care l-a speriat pe agresor.

Ted Bundy a părăsit campusul înainte să se dea alarma. Din clipa în care a intrat în clădire până în momentul când a fugit, atacul său furibund asupra celor patru studenți a durat numai cincisprezece minute.